

CHƯƠNG 3:

Tiếng gọi cửa đồm độp làm Vân Lâu giật mình tỉnh giấc. Nắng đã tắt bên ngoài song tự bao giờ, bóng tối che mờ cả phòng. Vân Lâu ngồi ngay người lại, đưa tay dụi mắt, vươn vai, ngáp một cái thật dài, giấc ngủ ngon thật! Bên ngoài tiếng gọi cửa của cô Lan tiếp tục:

- Cậu Lâu ơi, thức dậy dùng cơm!
- Tôi thức rồi đây.

Vân Lâu nói xong nhảy xuống giường, đưa tay vuốt mái tóc rối. áo quần nhăn nheo, nhưng giờ này mà còn thay quần áo thì phiền quá, Vân Lâu mở cửa bước nhanh ra ngoài, nhảy vội trên bậc thang khi thấy vợ chồng ông Dương chờ đợi. Ngồi vào bàn ăn Vân Lâu ngượng ngùng:

- Cháu ngủ ngon quá quên cả giờ cơm làm hai bác phải đợi...
- Bà Dương nhìn Lâu với cái nhìn thật dịu dàng:
- Ngủ ngon không cháu?

Nụ cười ngượng ngập như trẻ thơ của Lâu, đôi mắt sáng sau giấc ngủ đầy đủ, thân thể tràn đầy sinh lực, tất cả những điều đó làm bà thấy mến Lâu vô cùng. Lòng bà nhen nhúm một thứ tình mẫu tử dành cho Lâu.

Vân Lâu hít một hơi dài, gian phòng đầy mùi thức ăn, chàng thấy đói. Nhìn nhanh quanh bàn, bấy giờ Lâu mới trông thấy một thiếu nữ đang ngồi trên ghế nhìn chàng bình thản. Có lẽ đây là Hàn Ni! Vân Lâu nghĩ. Đứa con gái duy nhất của vợ chồng ông Dương mà mỗi lần đọc tên lên là lòng thấy mát lạnh. Sự nhớ đến những món quà, không suy nghĩ gì nữa, Vân Lâu quay lưng lại chạy bay lên lầu, tiếng bà Dương đuổi theo:

- Lâu, cháu đi đâu thế?
- Mang quà xuống. Quà của cha con gửi biếu hai bác, con quên để trên phòng.
- Gì mà vội thế? Ăn cơm cái đã, thức ăn nguội lạnh cả rồi.

Vân Lâu đứng lại, bà Dương quay sang cô gái ngồi cạnh giới thiệu:

- Nãy giờ quên giới thiệu...

Bà Dương chưa nói hết câu thì Vân Lâu đã nhanh mồm:

- Cháu biết rồi, đây là... Hàn Ni.

Không phải sao? Người con gái có đôi mắt đen, đôi môi dày, chưa hơn hai mươi tuổi thì còn ai vào đây. Nàng không đẹp lắm, nhưng thân hình cân đối, ở lứa tuổi yêu đời, dễ gây lòng thiện cảm.

- Trời ơi! Người con gái đột nhiên cười to, nét tinh quái hiện lên mắt. Tôi mà là Hàn Ni à?

Bà Dương quay sang thiếu nữ trách yêu:

- Thôi đừng đùa con, quay lại Vân Lâu, bà giới thiệu. Con bé này không phải là Hàn Ni, nó là cháu gọi tôi bằng dì, tên là Thúy Vi đấy!

Quê thật! Vân Lâu nóng cả mặt, khuôn mặt người con gái trông như trêu chọc Lâu, thật quê! Vân Lâu lấp bắp:

- Xin lỗi cô nhé!

Ông Dương giảng hòa:

- Có gì đâu mà lỗi với phải, ngồi xuống ăn cơm đi, hôm nay bác gái con đích thân xuống bếp đấy. Ăn thử xem sao?

Vân Lâu ngồi xuống nhìn quanh. Trên bàn ngoài hai vợ chồng bác Dương và Thúy Vi ra không còn một ai khác. Bung chén cơm lên, do dự một chút, Vân Lâu hỏi:

- Còn... còn Hàn Ni đâu bác?

- Hàn Ni à? Bà Dương có một chút gì không thoải mái, đôi mày chau lại. Nó... nó không được khỏe, nên bác cho mang cơm lên phòng nó rồi.

Vân Lâu không hỏi thêm gì nữa, chuyện Hàn Ni xuống hay không xuống dùng cơm chẳng có một liên hệ nào với chàng. Những món ăn trên bàn đang hấp dẫn dạ dày. Chiếc bụng đói cần phải làm việc. Vân Lâu nâng chén lên, vừa ăn vừa khen ngon.

Vẻ tự nhiên của chàng khiến bà Dương hài lòng. Bà cảm thấy thật không phí một buổi chiều mệt nhọc nơi nhà bếp. Thúy Vi ngồi cạnh thỉnh thoảng nhìn lên. Không có gì để nói. Bữa cơm tự nhiên và trầm lặng. Bà Dương lên tiếng:

- Tháng chín mới tựu trường, cháu còn mười mấy hôm rảnh rồi nên đi chơi để biết thêm xứ Đài Loan này. Lâu muốn đi đâu nào? Hồ Nhật Nguyệt, núi A Lý, xa lộ xuyên tỉnh? Tiếc là bác không rảnh để đưa cháu đi...

Vân Lâu vội nói:

- Cảm ơn bác, cháu còn ở Đài Loan bốn năm mà, thiếu gì thời giờ đi thăm viếng.

- Hay là để tôi nhờ Thúy Vi đưa cháu đến các vùng lân cận thành phố chơi nhé? gần đây có hồ Bích Đàm, núi Dương Minh, Dã Liễu... Phải rồi còn bờ biển Kim Sơn đẹp lắm. Lâu có biết lộ không?

Vân Lâu cười:

- Dạ biết, con bơi cũng khá.

Bà Dương quay sang Thúy Vi:

- Thúy Vi ở thêm mấy hôm nữa để đưa cậu khách của tôi đi chơi được không?

Thúy Vi cười thật tươi:

- Đối với cháu thì không thành vấn đề, chỉ sợ Hàn Ni...

Hàn Ni à? Nét cười trên khuôn mặt bà Dương biến thật nhanh, đôi mi chớp nhanh mấy cái, bà tiếp, nhưng giọng nói thấp hẳn xuống. Cháu ở chơi với Hàn Ni cũng được, nó buồn cũng tội.

Ông Dương chau mày, sự vui vẻ trên bàn ăn đột nhiên mất hẳn. Vân Lâu hết nhìn ông Dương lại sang nhìn bà Dương. sao lạ vậy? Sự hiện diện của ta đã làm xáo trộn trật tự gia đình này à? Do dự một lúc chàng nói:

- Hai bác đừng quá bận tâm, cháu có thể tự lo liệu được. Ngày mai cháu ra phố một mình cũng được, cháu lớn rồi mà!

Sự vui vẻ trên gương mặt bà Dương:

- Chúng tôi đâu có lo lắng gì đâu, chỉ tại... Thôi được rồi, chuyện ngày mai thì để ngày mai tính.

Thúy Vi chen vào:

- Thật ra thì cháu có thể hướng dẫn anh Vân... Vân gì nhỉ?

Cô bé ngược đôi mắt to nhìn Lâu, Vân Lâu cười xòa:

- Vân Lâu!

Thúy Vi quay sang bà Dương:

- Con sẵn sàng hướng dẫn anh Lâu đi phố, với điều kiện là Hàn Ni không cần con. Thật ra, con biết Hàn Ni chắc cũng không cần con lắm đâu, nó có đời sống riêng, thế giới riêng của nó.

Bà Dương buồn buồn thở dài:

- Nó có cần con đến mấy đi nữa nó cũng không nói ra cho con biết đâu.

Vân Lâu nhìn bà Dương không hiểu, Hàn Ni, Hàn Ni sao thế? Tại sao tất cả những người ở đây ai cũng muốn đem cô nàng giấu kín cả vậy? Gia đình này có gì bí mật? Dù có hay không, Lâu cũng nhìn thấy một sự khác lạ trong không khí bàn bạc này. Mặc họ, chàng ăn thật nhanh, can hệ gì mình. Bản tính phóng khoáng khiến chàng thoát ngay khỏi ý quẩn. Nhìn Thúy Vi chàng nghĩ: may thật, mới đến Đài Bắc lần đầu tiên, mà đã có người đẹp tình nguyện đi phố thế này là nhất rồi! Vân Lâu hỏi Thúy Vi:

- Cô học ở đâu?

- Tôi không học ở đâu cả. Thúy Vi trả lời, vẻ tinh nghịch lại hiện lên khuôn mặt xinh xắn. Tôi đã thi rớt đại học, thế nên suốt ngày không có việc gì làm thì Dương mới bảo tôi đến đây chơi với Hàn Ni. Và lại, cha tôi dữ lắm, ông ấy cứ

đánh tôi mãi, nên tôi phải chạy đến đây trốn đó chứ. Còn anh? Anh sang đây học gì?

- Dạ học môn Mỹ Thuật ở đại học sư phạm.

- Mỹ Thuật à? Cô gái nhưng mày. Tôi cũng thích môn đó lắm nhưng ông bố tôi không chịu, bảo học kiến trúc hay hóa lợi hơn. Kết quả là tôi thi rớt?

- Tại sao mà rớt!

- Thì tại kẹt! Thúy Vi nhún vai. Người lớn bao giờ cũng thực tế quá, phải không?

Ông Dương cười:

- Cô muốn phê bình ai cũng được, nhưng đừng kéo tôi vào trong là được.

Vân Lâu cười. Ông bố của cô ta sao giống ông bố ta quá. Nhìn Thúy Vi, chàng không biết phải nói cái gì nữa. Bà Dương gấp thức ăn đầy chén cho Lâu, thừa cơ hội Vân Lâu ăn nhanh để đỡ ngượng.

Sau buổi cơm, bà Dương pha một ấm cà phê mang ra, mọi người quây quần trong phòng khách, bắt đầu chuyện phiếm.

Hớp từng hớp cà phê, mọi người ngồi yên lặng giữa ánh sáng mờ tỏa. Một thứ hạnh phúc tuyệt vời làm ấm hẳn gian phòng. Đối với bà Dương, Vân Lâu thấy tình cảm mình sâu đậm nhất. Một người đàn bà tế nhị dễ mến. Ông Dương quả thật là người đàn ông có phước lớn mới gặp được người đàn bà như vậy. Cà phê ngon thật, vị ngọt lại thơm. Muốn pha cà phê ngon phải xem nó là một nghệ thuật mới thành công được.

Thúy Vi ngả dài người trên ghế, đôi chân thon dài, chiếc áo màu đỏ sọc trắng, trông nàng thật tươi mát. Nhìn nàng, Vân Lâu thấy ngay sự sung túc của gia đình này. Gian phòng toàn một màu xanh mà cô ta thì mặc áo đỏ trông như chú mèo nghịch ngợm. Không khí yên lặng của gian phòng biến mất khi Thúy Vi lên tiếng:

- Dì ơi, dì nên mua thêm một chiếc máy hát!

Bà Dương mỉm cười bảo cô cháu:

- Nhà đã có rồi mua thêm làm gì?

Thúy Vi nhìn sang Vân Lâu:

- Đâu có đủ, phải không anh Lâu? Anh biết khiêu vũ chứ?

- Tạm được, miễn cưỡng vài ba bước cũng được.

Người con gái nhưng cao đôi chân mày:

- Tôi không tin chuyện con trai Hương Cảng mà không biết nhảy bao giờ cả.

Vân Lâu cười:

- Đâu phải là con trai Hương Cảng nào cũng ăn chơi cả đâu? Em gái tôi thường cười tôi việc đó.

- Anh nên học khiêu vũ, bỏ ích lắm, ở đây có mấy cái vũ trường cũng khá lắm. Nếu anh thích tôi sẽ đưa anh đi khắp Đài Bắc xem có thua kém gì Hương Cảng không?

Ông Dương ngồi yên lặng, điều thuốc trên tay. Hình như ông có điều gì lo nghĩ. Thịnh thoảng Lâu thấy ông đưa mắt nhìn về phía thang lầu. Ông buồn chuyện gì thế? Vân Lâu tò mò. Nhớ đến quà cáp, chàng vụt đứng dậy, đi về phía cầu thang. Ông Dương hỏi:

- Cháu đi đâu đấy?

Vừa bước lên nấc thang Vân Lâu vừa đáp:

- Cháu đi lấy quà.

Bà Dương cười nhẹ:

- Cháu thật...

Lên trên lầu, bước vào phòng lấy quà, vừa ra và cài cửa lại chàng đã thấy ngay dưới bóng đèn mờ bên khung cửa sổ một bóng người. Một người mặc áo trắng, vừa nghe tiếng động đã bước nhanh về phía hành lang như bỏ trốn. Vân Lâu chỉ kịp nhìn thấy mái tóc dài buông xõa trên thân áo trắng thướt tha. Ai vậy? Tại sao lại chạy trốn? Hàn Ni chẳng? Chàng lắc đầu. Gian nhà to lớn này sao có điều đáng nghi ngờ. Mặc! Ôm mấy gói quà xuống lầu, mới bước xuống nửa cầu thang Vân Lâu đã nghe tiếng ông Dương nói:

-... Em phải bảo nó ra ngoài chứ, thế này mãi không tốt!

Tiếng bà Dương:

- Nó nhút nhát quá, thôi mặc nó đi!

Khi nhìn thấy Vân Lâu bước xuống, họ chợt ngưng bật. Sao lạ vậy? Vân Lâu mang quà đến trước mặt hai người. Chàng biết hai vợ chồng ông Dương chắc không mấy ưng ý với món quà này. Cha chàng đã tặng quà theo ý thích cổ hủ của ông. Một đôi bút máy sang trọng cho ông Dương, một sấp vải may áo cho bà Dương. Riêng Hàn Ni cha đã chọn một xách tay cần đá.

Bà Dương cầm xách tay lên ngắm nghía:

- Xách tay đẹp quá, nhưng thật tội cho Hàn Ni, con bé không xài được! Quay sang Thúy Vi, bà bảo. Thôi tặng cho con này chịu không?

Thúy Vi do dự một chút:

- Cho con? Còn Hàn Ni thì...

Nụ cười, bà Dương có vẻ thoáng buồn:

- Hàn Ni à? Nó làm gì chứ?

Vân Lâu lạ lùng, Hàn Ni? Hàn Ni làm sao? Cô bé còn sống hay chỉ là một bóng ma lãnh đãng? Tại sao? Hàn Ni là người thế nào?